

JDI DO PRDELE, LUKASI!

DÍL PRVNÍ

K. KOMBY

K. Komby, 2025

ISBN 978-80-7568-979-5

Varování před citlivým obsahem/Menu pro ty *speciální*

Příběh obsahuje explicitní popisy sexuálního násilí, mučení a vražd. Dále potom manipulací a lží, dosahujících na úroveň psychického týrání.

Dochází také k otevírání tabuizovaných témat, jako jsou:
incest, sadismus, masochismus, (schrödingerův) kanibalismus...

Mladistvé hlavní postavy často a velmi lehkomyšlně užívají alkohol, tabákové výrobky a drogy. Nešetří ani vulgarismy, stejně jako vypravěč. Ráda bych upozornila i LGBT+ tematiku. Nechci před ní varovat, protože mi na ní nepřipadá nic špatného. Chci naopak varovat, že příslušnost k LGBT+ komunitě nemá nic společného se skutečnými problémy postav.

Zvažte prosím náročnost výše zmíněných témat a svou psychickou odolnost předtím, než začnete číst.

Cílem příběhu není standardizovat ani romantizovat činy žádné z hlavních postav. Berte ho prosím jako varování, neboť se mnohdy jedná o reálné skutky, páchané lidmi, od kterých byste to nejspíš ani v nejmenším neočekávali.

Budete-li mít po přečtení zvláště příjemný pocit z toho, že jste dostali ďábelsky přesný návod, jak někoho zmanipulovat a naprosto si ho podřídit, vyhledejte lékařskou pomoc, pokud možno bez zbytečného odkladu!

TAM TURPE EST MORTEM FUGERE
QUAM AD MORTEM CONFUGERE

Je stejně hanebné utíkat před smrtí, jako utíkat ke smrti. (Seneca)

Povím Vám o klukovi, kterému říkají Billy.
Je to dlouhý a krutě realistický příběh
o postupné ztrátě rozumu a kontroly.
Nechť jsou Vám Billyho chyby varováním.

Pro každého, kdo se někdy chytil do pavučiny lží
a pravda mu zcela nepozorovaně začala unikat.
Pro všechny, kteří se stali objekty manipulátorů. Pro Tebe.
Tak prostě čti a nepřemýšlej o tom tolik, do hajzlu!

KAPITOLA 1

To ráno stálo za píču, jako do té doby žádné jiné.

Billymu se vůbec nechtělo z teplých peřin. Otravný zvuk budíku, který ho před malou chvílí probral, mu ještě stále zněl v hlavě. Pulzoval ze strany na stranu, jako by mu v mozku měl rezonovat celý den. A protože se moc nevyspal, skoro to až bolelo.

Přestože byl pátek, a ty měl Billy ze školních dní zdaleka nejraději, ten den se cítil fakt děsně. Kromě toho, že jasně slyšel déšť tiše bubnující na jeho okno, si brzy vybavil události z večera. Napíčovaté události.

„Musím s tebou o něčem mluvit, Billy,“ pronesla včera jeho máma vážně. Posadila se vedle něj na pohovku a rukou ho objala kolem ramen.

Zrovna po večěři koukal na telku. Trochu ho štválo, že musela přijít ve chvíli, kdy to začínalo být konečně napínavé. Nedošlo mu, že ten její tón znamená průser jak mraky.

„O tátovi,“ vysvětlila, když se na ni konečně podíval a vzdal se nadějí, že by ji snad mohl vnímat jen tak napůl.

„Aha.“ Zašklebil se, aby dal najevo, jak moc je mu to nepříjemné. Začal vstávat. Jen pomýšlení na jeho otce ho vždy podráždilo a ona to přece věděla. Vykašlal se na ně, už když ho čekala. Otěhotněla s ním totiž jen o chvíli později i jeho milenka a on si vybral raději ji. Kretén!

„Je mrtvý, Billy, on i jeho žena,“ oznámila mu máma potichu poté, co ho rukou trochu přitlačila, aby ho přinutila zůstat sedět.

Ztuhl a skoro se až otřásl. Slova o smrti nebyla úplně příjemná. Hned mu bylo trochu líto, že zareagoval tím zašklebením, to asi nemusel. Ale svět se mu rozhodně nezhroutil. S otcem se nevídal, vůbec ho neznal. Nechápal, proč mu to vlastně přišla máma takhle oznámit.

„Zlato, vím že to bude těžké, ale musíme si promluvit o Lukasovi,“ začala znovu jemně a nápadně opatrněji. „Víš, on nemá žádné příbuzné a nemá kam jít.“

Jen z kontextu pochopil, že Lukas bude jeho povedený bratříček. Blbeček, který měl fotíka jen pro sebe. „A co my s tím?“ podívil se. Nálada se mu rychle zhoršovala. Křivdu vůči němu začínal cítit mocněji než kdy dřív.

Mírně se mu z toho zvedal žaludek, protože vytušil, kam tohle směřuje. Zamračil se na ni a stisknul zuby zlostně k sobě.

„Je mu šestnáct, tak jako tobě. Nemůže zůstat sám a jsme jediní, ke komu by mohl jít, aby nemusel do domova, do děčáku, víš?“

„Mami, ty ho chceš vzít sem?“ vyprskl a odtáhl se od ní. „Vždyť ho vůbec neznáme!“

„Zlatíčko, je to jen kluk, stejně jako ty. Přece ho nenecháme bez pomoci. Náš dům je dost velký a určitě se skamarádíte, uvidíš.“

„Už nejsem malý, nechci se s ním kamarádit. Ukradl mi tátu, tak ať si teď poradí, jak chce!“ Vyrazil to ze sebe dřív, než si uvědomil, že to bude znít jako něco, co by řeklo protivné ukřivdělé děcko. Spěšně vstal a vyhnul se jejímu objetí okolo ramen, kterým by ho pravděpodobně přiměla zůstat sedět s ní. „Musím jít dělat něco do školy!“ vykřikl na ni hystericky a utekl do pokoje. Další výlev malého děcka. Věděl to, ale žaludek už měl až v krku.

Když si to ráno Billy přehrával v hlavě, připadal si hloupě. Už nebyl kdoví jak nasraný, spíš se cítil otrávený. Jenže si pořád říkal, že nemohl reagovat jinak. Jak mohla jeho máma vůbec s něčím takovým souhlasit? A proč? To přece nebylo normální, aby šel nějaký cizí kluk bydlet k nim domů.

Klepnutí na dveře mu připomnělo, že už uběhla jeho oblíbená desetiminutovka. Čas mezi zvukem budíku a chvílí, kdy ho z postele tahá máma, jistě už jako vždy oblečená do světlé uniformy zdravotní sestřičky, těsně předtím, než vyrazí na svou službu.

Povzdechl si. „Vstávám!“ houknul ke dveřím.

„Svačinu máš na stolku, pá zlato!“ slyšel ji říkat, zatímco ze sebe skopnul teplou peřinu.

Na celém nahém těle se mu kvůli chladu postavily chlupy. Spěšně si po zemi sbíral studené oblečení a rychle ho na sebe oblékal.

Mámu vždycky štválo, jaký u sebe měl nepořádek. Jak nechával své věci válet po zemi a měl všude papíry a obaly od jídla. Jak někdy zapomínal odnést nádobí tak dlouho, až skoro nešlo umýt. Jemu to ale přirozeně nevadilo. A že měl oblečení z ležení na podlaze pomačkané mu přišlo fajn, stejně ho měl schválně potrhané a pokrčené podle něj vypadalo mnohem lépe.

Vsadil by se ale, že Lukas, jeho bratříček, bude lepší. Ten bude mít určitě pořádek, vole, protože se bude snažit, aby se zavděčil. A on kvůli němu bude jen vypadat hůř, to bylo úplně jistý.

Shrnul si v rychlosti sešity z přečpaného psacího stolu do batohu, hodil si ho na jedno rameno a vyrazil z pokoje do už prázdného domu. Ano, na tom, že jeho ráno stojí za píču trval.

Zašel se vychcat a seběhl po schodech dolů do obývacího pokoje. Sebral ze stolu svačinu, kterou mu tam máma nechala nachystanou a přihodil ji na hromadu – v podstatě – nepořádku. Zavřel batoh škubnutím za zip a bez toho, aby si vyčistil zuby nebo provedl jiný z běžných ranních rituálů, zamířil do chodby.

Obul se a už sahal po klice, v tom se ale zarazil. Vrátil se do kuchyně a z vrchní poličky sebral čokoládovou tyčinku. Strčil si ji do kapsy a až s ní spěšně opustil dům.

Venku byla docela zima. Z nebes se snášel drobný studený deštík. Povzdechl si nad tím hnusem, přehodil si přes hlavu kapuci šedé mikiny a vyrazil ráznou chůzí na cestu.

Ještě než dorazil k domu jeho nejlepšího kamaráda Flina, začal ho prozvánět. Bylo to takové neutrální znamení pro vše možné. Za zprávy a hovory se kredit utrácel jen zřídka kdy.

Flin vyhlédl z okna ve druhém patře bytového domu. Rozhlédl se a když ho uviděl přicházet, zamračil se. Ve chvíli, kdy Billy dorazil ke starým vchodovým dveřím, už jimi vycházel ven.

„Jebe ti? Je teprve sedm!“ pronesl místo pozdravu. Otrásl se chladem a zachumlal se do ošoupané hnědé bundy.

„Já vím. Do půl bych to na křižovatce nevydržel. Jde o případ nouze,“ vydechl Billy tiše.

„Po ránu žádný případy nouze neřeším,“ zamrčel Flin nevrle.

Billy vytáhl čokoládovou tyčinku. S uspokojením pozoroval, jak se přísný a nepřístupný výraz pod čupřinou tmavých vlasů mění v cosi přátelštějšího. Když ji předal jako úplatek, začal vyprávět, proč přišel dřív a nečekal o půl osmé na jejich smluveném místě, jako tomu bývalo zvykem.

„To je docela drsný,“ hodnotil to Flin s plnou pusou čokolády, karamelu a arašídů. Pomalu kráčel po jeho boku a s chutí nakopl každou hromádku spadaneho listí a kdejaký větší kamínek.

„Všechno bude posraný, všechno. Kam si myslíš, že se nastěhuje? Do pracovny mámy asi těžko, jasně, že půjde do moje hurny. Je to kurva pokoj po dědovi s babi. Nemá s nimi nic společného, vůbec si toho nebude vážit,

je to odporný! A kam asi bude chodit do školy? Do té nejbližší, do té mojí! Všichni mě tam znají, všichni si ho se mnou spojí a budou o tom mluvit! A co bude dělat u nás doma? Čumět na moji sbírku filmů, hrát moje hry, šahat na moje věci. Bavit se s mojí mámou! Kurva, víš, že já nebývám vytočenej. Že se snažím být opravdový pohodář. Když se to sere ve škole, mrdám na to a jsem v klidu. Když jsem nedával trenéra basketu, poslal jsem ho slušně do prdele a mrdal jsem na to, abych byl v klidu. Ale tohle je fakt přestřel, to přece nejde. Jak mám bejt v klidu, když se mi do baráku nastěhuje ten nejhorší kluk na světě? To je v té hromadě sraček, co se teď okolo mě valila úplná hovnová třešnička na dortu, vole," rozčiloval se Billy.

Dorazili k zídce, která kryla popelnice na okraji sídliště a malého parku. Nahlédli do mezery za nimi, kam chodili kouřit. Stály tam dvě černovlásky s malým pejskem na vodítku. Stačilo asi pět sekund Flinova přísného pohledu, než se daly na odchod.

„To je celá tvoje máti. Jen povýšila od směn navíc, hlídání koček a vyzvedávání na letišti k péči o sirotky. Nenaděláš nic. Budeš si na něj asi muset zvyknout, kámo," povzdechl si Flin. Shodil si z ramene batoh a začal z tajné kapsičky na zádech vytahovat malý balíček tabáku a papírků.

Billy ho zarazil a podal mu jednu ze svých cigaret. „Co je s tebou, do prdele? Chodím za tebou proto, abys mi potvrdil, jak moc jsou věci na píču!“

„Však je to na píču, to je jasný, že je to na píču. To prostě nechceš..."

„Co bys dělal na mém místě?" zeptal se Billy podmrčeně.

„Já? Poslal bych ho do prdele neslušně, pak na něj hodil nějaký průser, aby si fotr všímal jeho a užil bych si chvíli klidu a pohody. Ale třeba nebude tak hroznej, aby si zasloužil něco až takhle příšerného.“

„Nebude hroznej? Nenávidím ho od doby, co jsem se o něm dozvěděl. To, že kvůli němu odešel otec je doslova jediné, co o něm vím asi od pěti let. A taky je to to jediné, co vědět potřebuju. I kdyby to byl vole budoucí papež, tak jsem si jistý, že nikdo horší k nám domů přijít nemůže. A co když se bude chtít kámošit a poleze za mnou? Nebo co když bude bonzovat?"

Billy kouřil tak zběsile, že si musel zapálit druhou, zatímco Flin byl teprve v polovině. Ale docela mu to ulevovalo.

„Jsem si jistý, že ho zvládneš poslat do prdele, Billy," řekl mu Flin vážně a sevřel mu rameno. „A pokud ne, můžeš kdykoliv přijít k nám.“

„Jo. Jdi do hajzlu. Zas tak příšerný asi nebude,“ odfrknul si Billy a skoro ani neměl potřebu podívat se na Flina omluvně.

„Tak vidíš,“ pokyvoval Flin spokojeně hlavou. Dokouřil, zahodil nedopalek na zem, otřásl se znovu chladem a vyšel z úkrytu za popelnicemi jako první.

„Vlastně, mohl bys předstírat, že jsi Lukas a jít bydlet k nám. Jeho bychom strčili k vám domů a nechali ho trpět. Vsadím se, že tvoje matka by si sotva všimla a fotr už vůbec ne, kdybychom ho třeba obarvili a ostržíhali jako tebe,“ navrhoval Billy a kráčel po jeho boku loudavým tempem.

„To je skvělej nápad. Až na to, že tvoje matinka by si asi všimla. Má mě totiž ráda. Vzpomínáš, jak mi kdysi dala buchtu pomalu na celej týden do krabičky a říkala mi Filípku? Jo, zbožňuje mě, už od první chvíle, kámo,“ zazubil se na něj Flin. „Kéž bych byl sirotek. Určitě by mě k vám taky vzala, to se vsadím!“ povzdechl si potom ztěžka.

„No jo. Ne každý má asi tolik štěstí,“ zabrbľal Billy nespokojeně. Věděl, že není v pohodě přát někomu smrt při autonehodě, ale u Flinových rodičů měl jednu velkou výjimku.

Do školy dorazili brzy. Na postávání venku bylo ale příliš chladno. Zašli se do šatny převléct a přezout. Pak se prošli nezvykle tichými chodbami na záchody.

Billy si u umyvadla upravil účes, zatímco na Flina čekal. Dlouhé dredy stačilo sice jen stáhnout do ohonu, ale on si s tím hrál, jako by to bylo nějak důležité.

Za několik minut už seděli ve třídě. Byli tam první. Flin si z batohu okamžitě vyhrabal učebnici přírodopisu – pokreslenou výjev jako z míst činu nejodpornějších vražd v historii – a propisku. Otevřel tu knížečku na straně 36 a pokračoval v jejím zkrášlování.

Billy ho chvíli sledoval. Skvrny po výstřelu z přikreslené pistole mladého usměvavého muže se začínaly rychle tvořit na imaginární stěně za lehce se mračící slečnou. Ta byla v učebnici vyobrazena naproti němu, teď už s nepěknou dírou v čele. Bylo to dokonale propracované. Od největších cákanců, ve kterých jako by skutečně byly kusy mozku a střípky z roztráštěné lebky, až po ty nejmenší kapičky krve.

Nechal ho pracovat a vytáhl si taky učebnici. Druhou hodinu měli psát test z fyziky a on se rozhodl v rychlosti si přečíst kapitolu, které se měl týkat. Byla to jeho osvědčená studijní metoda.

„Hej Billy, Flíne, šprti jedni, co tu děláte tak brzo?! Čekali jsme na vás, čuráci,“ rozlehl se rozjařený křik Tobyho poloprázdnou třídou o hodnou chvíli později.

Veškeré povídání spolužáků, kteří se do lavic došourali před nimi, ustalo. Toby s čerstvě oholenou hlavou, v ošoupané džínové vestě zdobené nápisy, nášivkami a plackami a s chůzí největšího borce na světě, procházel třídou. A jako vždy si vyžádal pozornost a respekt.

S sebou si vedl tu nejhezčí holku ze všech. Tabithu, štíhlou a vysokou krásku s blond vlasy až téměř do pasu. Za nimi pak jako obvykle kráčel Charlie, menší zrzek ve značkovém triku. Na pihovaté tváři měl drzý úšklebek a modré oči mu tékaly všude možně.

Billy se usmál. Vstal a s Tobym si podal ruku, zatímco se poplácali po rameni. „Už jsem to doma nemohl snést, vole!“ pronesl nabručeně.

„Tys to doma nemohl snést? Jste se prohodili s Flínem, nebo co?“ podívoval se Toby. Spolu s ostatními zabral lavice v poslední řadě. Lavice sígrů. Těch, co doopravdy nepotřebují být blízko profesorům, nehlásí se, když náhodou znají správnou odpověď na jejich otázku a většinou během výkladu jí nebo vyrušují.

„Zas tak hrozné to nebylo, ale skoro tak, jo. Charlie, zase ses zapomněl přezout, co?“ zubil se Billy na zrzka.

„Já v té podělané kleci ve sklepě, které se opovažují říkat šatna, své boty nenechám. Víš, kolik stály?“ odfrknul si Charlie.

„Aby ses neposral,“ vydechl Flíne tiše.

„To bych se teda právě posral, kdyby mi je zase někdo ukradl!“

„To se stalo jednou v první třídě a Clark se jen spletl,“ připomněl Billy, jako už mnohokrát předtím. „Dnes máme profesorku Simonsovou na třetí hodinu. Bude zase vyvádět.“

„Ale hovno, pokud mě nevyvolá k tabuli, ani si nevšimne, čůza jedna slepá!“

Do třídy se po skupinkách nahrnuli všichni zbývající žáci. Pak spustil zvonek, který odstartoval sérii zdoluhavých školních hodin.

Vyučování se Billymu táhlo a on nedokázal udržet ani na chvíli pozornost. Pořád myslel na smrt svého táty a na jeho bohužel stále živého bratra. Zvažoval, že si to nechá pro sebe, alespoň prozatím, ale nakonec to u oběda nevydržel. Když se ho Charlie zeptal, proč jeho obličej vypadá tak nakrčene, jako zadek jeho babči, prostě to ze sebe dostal.

„Můj fotr měl autonehodu a umřel i s tou jeho fuchtlí,“ oznámil jim.

„Děláš si prdel?“ zvedl na něj Toby překvapeně obě obočí.

„Vypadám, jako že si dělám prdel? Nejsem kokot!“

„Kéž by to byl můj fotr,“ zavrčel Flin od svého talíře tiše. Znechuceně se vrtal v připáleném plátku sekané a vytahoval z ní cibuli, protože ji nesnášel.

„Jo. Ale o něj mi nejde, na něj seru, i na jeho výživný nebo co. Víš jak, nestál jsem mu ani za to, aby se někdy objevil třeba se zmrzlinou, takže ať si ho pojebe ďábel. Jenže hádejte, kdo po něm zůstal?“

„Tvůj bráška, co?“ smál se Toby hlasitě. Už se chytil a nebyla šance, že by si z toho nezačal hned dělat srandu.

„Přesně, kurva, tak. A kdybych měl ukázat na prstech, kolik na světě existuje lidí, u kterých může dál žít, ukázal bych tohle!“ prohlásil Billy až dramaticky nasraně a pozvedl vysoko do vzduchu svůj osamocený prostředníček.

„To snad ty vole ne,“ vydechl Charlie překvapeně a sousto, které právě na lžici pozvedal k ústům nechal zase klesnout.

„Jo. Přesně tak. To si snad ze mě někdo musí dělat kozy. Jebne mi z toho! Mohlo by to být vůbec ještě horší?“

„Kámo... mohlo. Co kdyby to byl třeba napůl blontosaulus?“ nadhodil Toby a smál se na celé kolo, až se po nich spolužáci ve velké jídelně začali otáčet.

„Jdi už do prdele s tím brontosaurem! Naposledy říkám, že jsem byl malej! A už o tom nechci slyšet ani slovo!“

Jasně, že bylo od mámy děsně vtipný, když kámošům před lety popisovala, jak slovo *blontosaulus* zakřičel přes celý autobus, protože projížděli okolo divného zeleného stavebního stroje. Nechápal ale, jak se zrovna taková blbost mohla chytout, když třeba zrzkova přezdívkou ČajČaj upadla do zapomnění.

Při obědě se Billy trochu uvolnil, a tak jen co usedl zpátky do lavice, už se mu oči zavíraly. Vůbec ho netěšilo pomyšlení na to, že před sebou měl ještě dvě velmi nudné hodiny literatury. Cítil se tak unavený, že by si nejraději lehnul a alespoň na chvíli si zdřímnul, jako to kdysi dávno ve školce přímo nesnášel.

Když měl tu zdlouhavou dvouhodinovku taky konečně za sebou, vyrazil spolu s ostatními pomalu domů. A byl to snad první den v jeho životě, kdy se mu nechtělo ani jít, ani zůstat.